

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

B. R. w ramach umowy agencji prowadziła sprzedaż asortymentu w kiosku (...) SA przy ul. (...) w G.. Nie poniosła żadnych kosztów związanych z wkładem własnym, zapewniono jej lokal oraz towar. Jej zyskiem była prowizja od utargu. B. R. zatrudniała pracowników.

W związku z prowadzoną działalnością była zobowiązana do składania w Drugim Urzędzie Skarbowym w G. kwartalnej deklaracji VAT-7K oraz comiesięcznej wpłaty zaliczek na podatek dochodowy wynikających ze składanego zeznania podatkowego deklaracji PIT-36.

W dniu 02.05.2012 r. do Drugiego Urzędu Skarbowego w G. wpłynęła deklaracja od podatku od towarów i usług (...) -7K za 4 kwartał 2011 r. podpisana przez B. R., wraz z jej prośbą o przyjęcie deklaracji po terminie, albowiem omyłkowo nie została nadana do urzędu w ustawowym terminie. Deklaracja wykazywała kwotę do wpłaty w wysokości 3.103 zł, nie została jednak uiszczona przez B. R.. Do dnia złożenia tej deklaracji, Urząd nie miał wyraźnie udokumentowanej wiadomości o obowiązku złożenia deklaracji VAT-7K za ww. okres przez B. R., w związku z czym nie miał świadomości popełnienia przez w/wymienioną wykroczenia skarbowego.

Ustalono również, że B. R. nie wpłacała w terminach ustawowych, tj. do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym wystąpił obowiązek podatkowy, (za miesiąc grudzień w terminie do 10.12.2011 r.) zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych PIT-5 za okres od marca do grudnia 2011 r. (z wyłączeniem miesiąca czerwca 2011 r.) w łącznej kwocie 3.311 zł. Nadto B. R. do dnia 30.04.2012 r. nie wpłacała na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. podatku wynikającego z zeznania podatkowego PIT-36 za 2011 r. w kwocie 4.059 zł.

Dowód: kopia deklaracji VAT-7K k. 3, informacja o stanie zaległości k. 7, 24, 25, 79, 80, 103, 104 wniosek o ukaranie k. 12, karta weryfikacji k. 13, deklaracje k. 18-19, częściowe wyjaśnienia oskarżonej B. R. k. 94-94v, zeznania świadka D. H. k. 283-284

Oskarżona B. R. posiada wykształcenie wyższe ekonomiczne, jest emerytką, rozwiedziona, nie ma osób na utrzymaniu. B. R. była w przeszłości kilkakrotnie karana za przestępstwa przeciwko mieniu.

Dowód: dane o oskarżonej k. 93-93v, dane o karalności k. 249-251

Z uwagi na wątpliwości, co do poczytalności B. R. poddano ją jednorazowemu badaniu przez biegłych lekarzy psychiatrów, którzy wydanej opinii zgodnie orzekli, że w przedmiotowej sprawie warunku art. 17 § 1 i 2 kw nie mają zastosowania.

Dowód: opinia sadowo – psychiatryczna k. 192 – 194

Przesłuchana w charakterze podejrzanej B. R. wyjaśniła, że nie płaciła podatków, bo nie miała z czego. Kiosk (...) prowadziła od około 2011 r. aby dorobić do emerytury. W pewnym momencie prowadziła cztery takie kioski. Z powodu problemów ze wzrokiem była zmuszona zatrudnić pracowników, którzy jak się następnie okazało – okradali ją zarówno z gotówki, jak i z towarów. Zgłaszała to w (...), ale kiedy dochodziło do inwentaryzacji – wstrzymywano jej prowizję z uwagi na braki w gotówce i towarze. Niedoborami była obciążana B. R.. Na policji uzyskiwała informację, że sprawa powinna być wyjaśniona „wewnętrznie”. Jak sama przyznała oskarżona, jej błędem było, że po każdej kradzieży nie zamykała kiosku i nie czekała na inwentaryzację, tylko od razu zatrudniała nowych pracowników i dalej prowadziła działalność. Co zresztą nakazywało jej kierownictwo w (...), gdzie zgłaszała braki. Zaległości w płaceniu podatków wynikają z tego, że miała wstrzymaną prowizję i nie miała z czego ich zapłacić. Prowizja była już wstrzymana po drugim miesiącu prowadzenia działalności, oskarżona sądziła jednak, że uda jej się odpracować braki. Jak wyjaśniła B. R.,

komornik ściągła jej zaległe podatki z emerytury. Nie złożyła również do urzędu skarbowego wniosku o rozłożenie spłaty zaległości na raty.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonej B. R. k. 94-94v

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego prowadzi do jednoznacznego wniosku, że oskarżona B. R. dopuściła się popełnienia czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd opierał się przede wszystkim na dokumentacji uzyskanej w toku postępowania przygotowawczego, a mianowicie wnioskach o ukaranie, kopii deklaracji oraz informacji o stanie zaległości, nadto na częściowych wyjaśnieniach oskarżonej oraz zeznaniach świadka D. H.. Wynika z nich, że B. R. będąc podatnikiem podatku od towarów i usług (...) nie wywiązała się z obowiązku podatkowego.

Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonej jako wiarygodne jedynie w części, a mianowicie, iż prowadziła działalność i na czym ona polegała. Jako przyjętą linię obrony Sąd ocenił wyjaśnienia B. R., że nie płaciła podatków ponieważ nie posiadała na to środków, gdyż była okradana przez pracowników. W takim przypadku oskarżona miała bowiem możliwość wystąpienia ze stosownym wnioskiem do urzędu skarbowego. Tymczasem B. R. ani nie zgłosiła powyższego do urzędu czy na policję, jak również nie wpłaciła ostatecznie wymaganych kwot pieniężnych.

Jako pełnowartościowy materiał dowody Sąd uznał zeznania D. H. który potwierdził, że zajmował się inwentaryzacją w punkcie, gdzie oskarżona prowadziła działalność. Podał, że agenci nie odpowiadali za kradzieże, gdy były zgłaszane na policję. W przypadku stwierdzonych po inwentaryzacji braków – obciążały one konto ajenta.

Zgodnie z dyspozycją art. 99 ust. 1 ustawy z dnia 11.03.2004 r. o podatku od towarów i usług, podatnicy (w tym osoby fizyczne, wykonujące samodzielnie działalność gospodarczą), są obowiązani składać w urzędzie skarbowym deklaracje podatkowe za okresy miesięczne w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po każdym kolejnym miesiącu. W ust. 2 wskazano, że mali podatnicy, którzy wybrali metodę kasową, składają w urzędzie skarbowym deklaracje podatkowe za okresy kwartalne w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po każdym kolejnym kwartale.

Z art. 44 ustawy z dnia 26.07.1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych wynika, że podatnicy osiągający dochody z działalności gospodarczej są obowiązani bez wezwania wpłacać w ciągu roku podatkowego miesięczne zaliczki na podatek dochodowy.

B. R. zobowiązana była bez wezwania naczelnika urzędu skarbowego, do obliczania i wpłacania podatku za okresy miesięczne w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek urzędu skarbowego, jak również do składania deklaracji podatkowych za okresy kwartalne w terminie jw. Deklarację dla podatku od towarów i usług (...) składają podatnicy, bez względu na cel lub rezultat takiej działalności.

Za pełnowartościowy materiał dowodowy należało uznać zgromadzone dowody w postaci dokumentów. Ich autentyczność nie budzi wątpliwości Sądu i nie była kwestionowana także przez żadną ze stron. Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd doszedł do przekonania, iż zebrany w toku postępowania materiał dowodowy pozwala na jednoznaczne przypisanie oskarżonej popełnienia zarzucanych jej czynów.

Zdaniem Sądu nie budzi wątpliwości możliwość przypisania oskarżonej B. R. winy. Oskarżona jako osoba dorosła i w pełni poczytalna z pewnością zdawała sobie sprawę z charakteru popełnionych przez siebie czynów i miała możliwość pokierowania swoim postępowaniem. B. R. pomimo świadomości ciężącego na niej zobowiązania podatkowego, nie złożyła deklaracji w terminie i nie wpłaciła należnych kwot na konto Drugiego Urzędu Skarbowego w G.. W ocenie Sądu nie ulega zatem wątpliwości, że oskarżona działała umyślnie, w zamiarze bezpośrednim.

Sąd przychylił się do wskazanej przez oskarżyciela kwalifikacji prawnej czynów, tj. wykroczenia z art. 57 § 1 kks oraz z art. 54 § 3 kks.

Uznając B. R. za winną popełnienia zarzucanych jej wykroczeń skarbowych Sąd wymierzył oskarżonej, przy zastosowaniu art. 50 § 1 kks karę grzywny w wysokości 2.000 zł. W ocenie Sądu kara w takiej wysokości jest odpowiednia i stosownie do treści art. 53 § 1 kk jej rozmiar nie przekracza stopnia winy oskarżonej oraz uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez nią czynów, jak również pozwoleń na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych wobec oskarżonej oraz potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jako okoliczność wpływającą na zaostrzenie wymiaru kary Sąd uwzględnił znaczny stopień społecznej szkodliwości czynów, co przejawia się w rodzaju i charakterze obrażeń naruszonego wykroczeniami. Zachowanie oskarżonej wyrażało jej lekceważenie dla porządku prawnego i obowiązków podatkowych. Jako okoliczność obciążającą Sąd uznał również uprzednią karalność oskarżonej. Przy uwzględnieniu powyższych okoliczności Sąd wymierzył oskarżonej karę grzywny 2.000 zł. Wykroczenie z art. 57 § 1 kks, podobnie jak wykroczenie z art. 54 § 3 kks zagrożone jest karą grzywny, która zgodnie z treścią art. 48 § 1 kks może być wymierzona w granicach od jednej dziesiątej do dwudziestokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia, chyba że kodeks stanowi inaczej.

Przepis art. 50 § 1 kks stanowi, że jeżeli jednocześnie orzeka się o ukaraniu za dwa albo więcej wykroczeń skarbowych, sąd wymierza łącznie karę grzywny w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 11 września 2013 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2014 r. i na podstawie art. 2 ust. 5 ustawy z dnia 11 września 2014 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę - wysokość płacy minimalnej na rok 2015 została określona na kwotę 1.750 zł.

W tej sytuacji wysokość wymierzonej kary nie może być uznana za wygórowaną i rażąco niewspółmierną do charakteru popełnionych przez oskarżoną czynów i stopnia jego winy.

Sąd orzekł o kosztach procesu. Przede wszystkim orzekł na mocy stosownych przepisów o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu, zasądzając z tego tytułu od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. S. kwotę 801,96 zł brutto. Nadto Sąd zwolnił oskarżoną z obowiązku zapłaty na rzecz Skarby państwa kosztów sądowych w całości z uwagi na jej trudną sytuację majątkową.

Z/:

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)